

„Szeretteim, szeressük egymást!...”

Lectió: 1 Jn 4,7-21

Textus: 1 Jn 4,11

Egy kisleány bement a szobájába és a szekrénykéje mélyéről elővett egy befőttés üveget. Lecsavarta a fedelét és kiöntötte belőle a pénzét. Megszámolta egyszer, kétszer, háromszor...Mert a végösszegnek pontosnak kellett lennie. Ezután óvatosan visszaöntötte a pénzürméket az üvegbe, rázárta a tetejét és elindult a patikába. A patikus éppen beszélt egy emberrel. Türelmesen várt, de amikor látta, hogy a patikus nem törődik vele, csoszogott egy kicsit a lábával. Semmi nem történt. Aztán köhintett egyet. Most sem történt semmi. Végül kivett az üvegből egy pénzdarabot és megkocogtatta a pult üvegjét.

A patikus odanézett és mérgesen kérdezte: - Te mit szeretnél? Nem látod, hogy a testvéremmel beszélgetek, akit már ezer éve nem láttam?

- *Én is a testvérem miatt jöttem – mondta a kisleány. Az öcsém nagyon beteg és egy csodát szeretnék venni neki.*
- *Tessék? – fordult hozzá a patikus.*
- *Valami csúnya dolog nő a fejében és az apukám azt mondta,*

hogy csak egy csoda mentheti meg őt. Hát tessék mondani, mennyibe kerül egy csoda?

- *Kislányom, mi nem árulunk csodákat. Sajnálom, nem tudok neked segíteni.*

- *Figyelj, nekem van pénzem, meg tudom fizetni. Ha nem lenne elég, kipótolom.*

A patikus testvére, aki hallotta e beszélgetést, odafordult a kisleányhoz: Mondd csak, miféle csodára lenne szükséged?

- *Azt nem tudom, csak azt, hogy nagyon beteg a testvérem. Anyu azt mondta, hogy operációra lenne szükség, de apu nem tudja megfizetni. Ezért szeretném odaadni az én pénzemet.*

- *Mennyi pénzed van? – kérdezte a férfi.*
- *Egy dollár és tizenegy cent. Ez az összes, amim van, de tudok többet is szerezni, ha kell.*

- *Nahát, éppen ennyi pénzre van szükség – mondta az agysebész, mert ő dr. Andrew Armstrong idegsebész volt.*

Aztán megfogta a gyermek kezét és elmentek a szüleihez, megbeszélték a műtétet, amely után elég gyorsan felgyógyult a kisfiú.

- *Ez a műtét egy igazi csoda volt, vajon mennyibe került? – kérdezte az apa. A kisleány mosolygott, ő pontosan tudta, mibe került. Egy dollár 11 centbe? Vagy mégsem?! A kisleány szeretete volt az ár! Vagy az orvosé? Mindegy, de a szeretet munkája volt!*

A szeretet apostola is azt mondja a mai Igében: **„Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” (1 Jn 4,11).** De mi is a szeretet? Mit jelent szeretni? Mit jelent szeretni szülőt, gyermeket, ételt, zenét, természetet?

A szeretetünket az váltja ki, ami vagy aki vonzza a szívünket, ami drága nekünk. Sok minden jóleső érzéssel tölt el bennünket. Azt mondjuk erre, hogy szeretjük. A szeretet olyan, mint egy mágnes. Magához vonz mindent és mindenkit, ami vagy aki kedves és drága nekünk.

Vajon ennyi lenne a szeretet? Hiszen ez elég egyoldalú! A görög nyelvben van egy szó a szeretetre, amely így hangzik: **agapé**. Ez pedig azt jelenti, hogy nem magamat akarom kielégíteni. Nem önző módon szeretek, hanem azt szeretném, hogy a másik ember legyen boldog. És szeretek, nem azért, mert megérdemli, hanem sokszor annak ellenére! Szeretem őt mindenek ellenére és mindenek dacára. Mint ahogy az édesanya és az édesapa szereti a gyermekét.

Mint ahogy Isten szereti a tékozló gyermekét. Már messziről észreveszi, hogy jön haza. Elébe szalad és új ruhát ad rá és sarut a lábára, gyűrűt az ujjára és mulatságot szerez neki. Így szeret bennünket, tékozló gyermekeket!

Ezt a 9. vers így mondja: **„Abban lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.”**

„Halld meg, bűnös ember: Jézus szeret!

Bűnöd bár nagy tenger, Jézus szeret.

Csak jöjj hozzá hittel, töredelmes szívvel,

Nem vet ő el, hidd el, Jézus szeret.

Zengjük hát, testvérek: Jézus szeret!

Hallják minden népek: Jézus szeret!

Hozzá hívek légyünk, tőle el ne térjünk,

Zengjük, amíg élünk: Jézus szeret!”

(RÉ. 418,1.5)

Érted már, Testvérem? Isten annyira, olyan nagyon szeretett bennünket, hogy egyszülöttjét elküldte. Itt a földön az emberek áskálódtak ellene, kevesen

hittek Benne, mindent megtettek, hogy keresztre adják. És Ő szenvedett itt e földön miattunk és a kereszten érettünk! Érthetetlen ez a szeretet. És erre azt mondja az Igénk, hogy „**ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.**” Igen, erről van szó. Isten ennyire szeretett bennünket! S akkor nekünk is kell, vagyis az eredeti szöveg szerint mi is „**tartozunk**” szeretni egymást!

Vagyis mi mindig adósak vagyunk egymás irányába. Tartozunk egymásnak a szeretettel. Tartozunk a hitvesnek, a gyermeknek, az unokának, a szomszédnak, a felebarátnak. Tele vagyunk adósággal! Jézus nem véletlenül mondta el a történetet az adós szolgáról. 10.000 talentummal volt adós. Megfizethetetlen adósság! És ő mégis könyörög, hogy legyen türelemmel a király, mert mindent megfizet. Mi is tele vagyunk adóssággal és azt hisszük, hogy megfizethetünk. Mondjuk is a hitvesnek: ezentúl másképp lesz! Ezután jobban foglak szeretni! Istenem, mennyit hazudunk! Vagy tényleg úgy gondoljuk ilyenkor, hogy meg fogjuk tudni tenni?! A gyermekeinket is hitegetjük, meg a többi embert. No, de a történet folytatása még érdekesebb. Jön a szolga barátja, aki csak 100 dénárral adós és a megkegyelmezett szolga kezdi fojtogatni szolgatársát. Követeli, hogy fizessen meg mindent. Mondja is, hogy legyen türelemmel, mert mindent megfizet, de „ő nem akará”. Vajon nem így viselkedünk mi is? De, bizony, drága Testvéreim. Mi is fojtogatjuk türelmetlenségünkkel, szeretetlenségünkkel a mieinket és követelőzők vagyunk. Vagyis nincs elég szeretet bennünk. Nem is lehet, amíg nem adjuk oda magunkat Jézusnak! Amíg nem adjuk át mindenünket Jézusnak! Jn 12-ben olvashatunk arról, hogy Mária megkeni drága kenettel Jézus lábait és hajával törli meg. Micsoda tékozlás, gondolja Júdás! Pedig Mária önmagát adja, mindenét amiye van! A vagyonát, mert egy vagyont jelentett a drága olaj. A dicsőségét, mert a haj abban az időben a nők dicsőségét, szépségét jelentette. Jézus lábai elé borul alázattal és azt teszi, ami a leghelyesebb! Amikor mi is ezt tesszük, vagyis alázattal átadjuk magunkat Jézusnak, akkor Ő maga fogja azt munkálni, hogy másokat is szeretni tudjunk. Még nem tudsz így leborulni? Még nem tudod teljesen átadni magad Jézusnak? Imádkozz, Testvérem, hogy maga Jézus tegyen képessé erre az Ő Szent Lelke által.

S akkor megtelik a ház a kenet illatával. Vagyis a Krisztus jó illata terjed el a családi házában. Észreveszi ezt feleséged, észreveszi a gyermeked. Meglátja a

szomszédod, a felebarátod. Jézusnak átadod magad és ezután az Ő jó illatát árasztod szerte-szét körülötted. Mert a vele imádságban és Ige-olvasásban eltöltött idő alatt átformálja életedet és meg fogsz tudni bocsátani, sok mindent el tudsz engedni, vagyis szeretni fogsz. Igazán! Jézus Krisztus által, mert ez az igazi szeretet. Az, amikor az Ő szeretetével teljesedünk meg és azt árasztjuk szerte-szét. Ilyenkor a Jézus Krisztus jó illatát árasztjuk a szeretetünk által.

Ám, azt mondd, hogy nehéz megbocsátani? Nehéz elengedni?

Kopogtatnak az ajtón. A nagyobbik gyermek, egy kisleány nyitja ki. Az ajtó előtt két ember áll. A végrehajtó és a társa. Jöjjenek be, mondja a kisleány. Édesanyám éppen a kisöcsémet eteti, de mindjárt jön. Addig foglaljanak helyet. A végrehajtó már nézi is, hogy mit lehet lefoglalni, mi mennyit érhet. A szekrény, a hűtő, a TV. Ezek csak 52.000 Ft-ot érnek. Az adósság pedig 100.000 Ft. A férj beteg volt s kölcsönt kellett felvenni, hogy gyógyíttathassa magát. Nem volt gyógyulás. A férj meghalt és ott maradt az özvegy az adóssággal és két kis gyermekkel. Ekkor belép az édesanya a három éves kisfiúval. A kisfiú a végrehajtó ölébe fészkei magát és arra kéri, hogy nézzen vele meg egy mesét a TV-ben. Ennyire még van időm, gondolja a férfi. Megnézik a mesét és pakolni kezdenek. Amikor a rakodómunkás vinné a TV-t is, a kisfiú kérlelni kezdi a végrehajtót: Bácsi, te jó ember vagy, ne engedd, hogy elvigyék a mesedobozomat! A férfi a távolba réved...Lelki szemei előtt megjelenik az édesapja alakja, aki a küszöbön állt, amikor a kollektivizálás alkalmával elvitték a lovukat a kiscsikójával együtt, a tehenüket, a mezőgazdasági gépeket, szerszámokat... Apja felment a padlásra és felakasztotta magát...

Révedezéseiből eszmélni kezd és ellenvetést nem tűrő hangon mondja: Hozd vissza a TV-t...És a többi holmikat is!...No, de ne gondolja asszonyom, hogy csak úgy kifizetem az adósságukat. Mivel agglegény vagyok, hétvégeken eljön és kitakarít, megfőz két napra és ott ehetnek nálam, sőt elvihetik a vasárnapi ebédjüket is...

Igen, el lehet engedni az adósságot, meg át is lehet vállalni. Szeretettel. Ha szeretet van a szívünkben. Mert, ugyanis, ha Isten annyira, olyan nagyon szeretett minket, mi is tartozunk egymásnak, hogy szeressük egymást. Örökké adósak

vagyunk...De még mielőtt elszomorodnál, megsúgok valamit. Próbáld csak törleszteni az adósságodat...Meglátod mennyi örömet szerez ez neked! Az örömtől annyira megteljesedik a szíved, hogy alig fér a kebledbe. No, meg azért is, mert látni fogod, micsoda nagy boldogságot szerzel hitvesednek, gyermekednek, felebarátodnak, hogy az adósság-törlesztés közben egyre inkább szereted. Egyre inkább szeretjük egymást.

„Szeretteim, szeressük egymást!”

Ámen.

Biharszentjános, 2014.09.21.

Csomay Árpád.